

καὶ τὴν ἀσκουμένην ἄγρυπνον ἀστυνομίαν δὲν ἦτο ἐφεξῆς εὐχερὲς καὶ ἀκίνδυνος. Ἐκ τῶν οἰκογενειῶν τῶν λατρευουσῶν ἐν παραβύσῳ τὸν Χριστὸν τινὲς μὲν ἐξέλιπον ὀλοτελῶς, ἄλλαι δὲ ἔλαβον κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 τὰ ὅπλα μετὰ τῶν Χριστιανῶν ἀδελφῶν των, καὶ ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Τούρκων, καὶ τότε ἐβλεπέ τις τὸν Χουσεῖν ἢ τὸν Μεχμέτ ἀναλαμβάνοντα τὸ μυστικὸν αὐτοῦ ὄνομα καὶ ἀποκαλούμενον Χρῆστον ἢ Δημήτριον, καὶ πολεμοῦντα μετὰ τῶν Χριστιανῶν κατὰ τῶν Ὁθωμανῶν. Ὀλίγοι τινὲς ἐναπομείναντες ἐξέπνευσαν ὑπὸ τὴν σπάθην ἢ ἐπὶ τῆς ἀγχόνης. Δὲν εἶναι ἀπίθανον εἰς εὐτυχεστέρας ἡμέρας νὰ παρακολουθήσῃ καὶ ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν ὀρθόδοξον Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν τῶν υἱῶν τῆς τούτων, οἵτινες, καίτοι φανατικώτατοι μωαμεθανοὶ, καίτοι ἐχθίστως πρὸς τοὺς συμπολίτας των χριστιανοὺς διακείμενοι, δὲν ἀγνοοῦσιν ὅμως ὅτι κατὰγονται ἐξ Ἑλλήνων Χριστιανῶν, καὶ ὅτι οἱ πάπποι αὐτῶν ἐλάτρευσαν τὸν αὐτὸν μετὰ τῶν Ἑλλήνων θεόν, αὐτοὶ δὲ εἰσέτι, καὶ παρὰ πάσας τὰς ἀπολούσεις τοῦ νέου θρησκευματός των φέρουσι τὸ μῦρον τοῦ Χριστιανικοῦ τῆς οἰκογενείας των χρίσματος.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΤΖΙΛΦΙΛ

Διήγημα Γεωργίας Ἑλλιοτ.

Μετάφρασις Ἀριστοτέλους Π. Κουρτίδου.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ὅτε αἱ κυρίαί μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ λαίδη Ἔσχερ ἤρξατο ἀναπτύσσουσα εἰς τὴν λαίδην Σέβερελ τὰς σκέψεις αὐτῆς περὶ τῆς συνηθείας τοῦ ἐνταφιάζειν τοὺς ἀνθρώπους ἐν ἐρεῷ περιβλήματι.

— Βέβαια πρέπει νὰ φορῶμεν μάλλινον ἔνδυμα ἄφ' οὗ εἶνε ἡ συνήθεια· ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει κανένα νὰ φορῇ ὑποκάτω λινόν· ἐγὼ τὸ ἔλεγα πάντοτε· ὅταν ἀποθάνῃ ὁ σὶρ Τζῶν, θὰ τὸν ἐνταφιάσω μὲ τὸ ὑποκάμισόν του· καὶ τὸ ἔκαμα. Σὰς συμβουλεύω νὰ κάμετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιον εἰς τὸν σὶρ Χριστοφόρον. Ἦτο ὑψηλὸς καὶ παχὺς ὁ σὶρ Τζῶν καὶ εἶχε τὴν μύτην τῆς Βεατρίκης.

Ἡ μὲς Ἔσχερ, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, εἶχε καθίση παρὰ τὴν Αἰκατερίναν, καὶ διὰ τῆς φιλομειδοῦς ἐκείνης προσηγορίας δι' ἧς ἐφαίνετο λέγουσα: «Δὲν εἶμαι διόλου ὑπερήφανος, ἂν καὶ δύνασθε νὰ τὸ νομίζετε»:

— Ὁ Ἀντώνιος, εἶπε, μοὶ λέγει ὅτι τραγουδεῖτε θαυμάσια· ἐλπίζω ὅτι θὰ σὰς ἀκούσωμεν ἀπόψε.

— Εὐχαρίστως ἀπήντησεν ἡ Αἰκατερίνα· τραγουδῶ πάντοτε ὅσας μού ζητήσουν.

— Σὰς ζηλεύω διότι ἔχετε τόσον εὐχάριστον δῶρον. Φαντασθῆτε, ἐγὼ δὲν ἔχω διόλου αὐτὴ· δὲν ἠμπορῶ νὰ μάθω τὸν παραμικρὸν σκοπόν· καὶ ἀγαπῶ τόσον τὴν μουσικὴν! Δὲν εἶνε δυσύχημα; Ἀλλὰ θ' ἀκούω πολλὴν μουσικὴν ἐδῶ ἐφ' ὅσον διαμείνω. Ὁ λοχαγὸς Οὐεϊμπράου λέγει ὅτι τραγουδεῖτε κάθε βράδυ.

— Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι δὲν θὰ ἀγαπάτε τὴν μουσικὴν ἄφ' οὗ δὲν ἔχετε αὐτή, εἶπεν ἀπλῶς ἡ Αἰκατερίνα.

— Σὰς βεβαιῶ ὅτι τὴν ἀγαπῶ περιπαθῶς, καὶ ὁ Ἀντώνιος τὴν ἀγαπᾷ πολὺ· θὰ ἦτο τόσον ὥραϊον νὰ παίζω καὶ νὰ τραγουδῶ δι' αὐτόν, ἂν καὶ λέγῃ ὅτι προτιμᾷ νὰ μὴν τραγουδῶ, διότι αὐτὸ δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν ιδέαν τὴν ὁποῖαν ἐσχημάτισε περὶ ἐμοῦ. Ποῖον εἶδος μουσικῆς προτιμᾶτε;

— Δὲν εἰξεύρω. Ἀγαπῶ πᾶσαν ὥραϊαν μουσικὴν.

— Ἀγαπᾶτε ἐπίσης καὶ τὴν ἱππασίαν ὅσον καὶ τὴν μουσικὴν;

— Ὅχι· δὲν ἱππεύω ποτέ. Μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ τρομάξω πολὺ ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον.

— Ὡ, ὅχι, δὲν θὰ τρομάξετε διόλου, κατόπιν ἂν ὀλίγην ἄσκησιν. Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἐφοβήθην. Νομίζω ὅτι ὁ Ἀντώνιος φοβεῖται περισσότερο δι' ἐμὲ παρὰ ἐγὼ ἢ ἰδίᾳ· καὶ ἄφ' οὗτου ἱππεύσα μαζί του ἠναγκάσθην νὰ γίνω προσεκτικωτέρα διότι ἀνησυχεῖ πολὺ δι' ἐμέ.

Ἡ Αἰκατερίνα δὲν ἀπήντησε, ἀλλὰ διενόηθη:

— Πῶς ἤθελα νὰ μὲ ἀφήσῃ ἡσυχον! Δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ μού ἐκθειάζῃ τὸν ἑαυτὸν της καὶ νὰ ὁμιλῇ διὰ τὸν Ἀντώνιον!

Ἡ μὲς Ἔσχερ διενοεῖτο ταῦτοχρόνως:

— Αὐτὴ ἡ μὲς Σάρτη μού φαίνεται ἐντελῶς ἡλίθιον πλάσμα. Αὐτοὶ οἱ μουσικοὶ εἶνε κάποτε ἡλίθιοι. Ἀλλὰ εἶνε περισσότερο νόστιμη ἄφ' ὅ,τι ἐπερίμενα. Ὁ Ἀντώνιος ἔλεγεν ὅτι δὲν ἦτο εὐμορφη.

Εὐτυχῶς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ λαίδη Ἔσχερ προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς θυγατρὸς της ἐπὶ τῶν κεντημένων προσκεφαλαίων, ἡ δὲ μὲς Ἔσχερ πλησιάσασα εἰς τὸν κλισμὸν ἐπελήφθη ἀμέσως τῆς συνδιαλέξεως μετὰ τῆς λαίδης Σέβερελ περὶ κεντημάτων ἐν γένει, ἐνῶ ἡ μήτηρ αὐτῆς βλέπουσα ὅτι ἦτο ὑπεράριθμος ἐκαθέσθη παρὰ τὴν Αἰκατερίναν.

— Ἐμαθα ὅτι τραγουδεῖτε ἐξίσια, εἶπε προσημαζομένη. Ὅλοι οἱ Ἰταλοὶ τραγουδοῦν θαυμάσια. Ἐταξείδευσα εἰς τὴν Ἰταλίαν μὲ τὸν

σὶρ Τζὼν ἀμέσως μετὰ τὸν γάμον μας, καὶ ὑπῆγάμεν εἰς τὴν Βενετιάν, ὅπου οἱ ἄνθρωποι κάμνουν περίπατον μὲ γόνδολας, ὅπως εἰξεύρετε. Δὲν βάζετε σκόνιν εἰς τὰ μαλλιά σας, βλέπω· οὔτε ἡ Βεατρίκη δὲν βάζει, ἂν καὶ πολλοὶ νομίζουν ὅτι ἡ κόμη της θὰ φαίνεται ὠραιότερα μὲ σκόνιν. Τί θαυμάσια μαλλιά ἔχει, αἶ, μὲ Σάρτη; δὲν συμφωνεῖτε; Ἡ τελευταία μας θαλαμηπόλος τὴν ἐκτένιζε πολὺ ὠραιότερα ἀπ' αὐτὴν ὅπου ἔχομεν τώρα· ἀλλὰ εἰμφορεῖτε νὰ φαντασθῆτε ποτὲ ὅτι ἐφόρει τὰ περιπόδια τῆς Βεατρίκης;

Ἡ Αἰκατερίνα ἐθεώρησε περιττὸν ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἄχρις οὗ ἡ λαίδη Ἐσχερ προσεῖπε:

— Ἦτο δυνατόν νὰ τὴν κρατήσωμεν; ὡσεὶ ἡ συγκατάνευσις τῆς Τίνας ἦτο ἀπαραίτητος πρὸς ἡσυχίαν τῆς συνειδήσεώς της. Μετὰ ἐλαφρὸν «ὄχι» ἐξηκολούθησε:

— Αἱ θαλαμηπόλοι εἶνε τόσον ὀχληρὰ ὄντα, καὶ δὲν εἰμφορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσον δύσκολος εἶνε εἰς τὰ ἐνδύματά της ἡ Βεατρίκη. Τῆς λέγω συχνά. Κόρη μου, τὸ τέλειον δὲν εὐρίσκειται εἰς τὸν κόσμον. Τὸ φόρεμα ποῦ φορεῖ τώρα τῆς πηγαίνει βέβαια πολὺ ὠραία, ἀλλὰ τὸ ἐχάλασε καὶ τὸ ἐξανάκαμε δύο φορές. Εἶνε ὡσὰν τὸν καυμένον τὸν σὶρ Τζὼν· ἦτο τόσον δύσκολος εἰς τὰ ἐνδύματά του ὁ σὶρ Τζὼν! Ἡ λαίδη Σέβερελ εἶνε δύσκολος;

— Ὀλίγον. Ἀλλ' ἔχει τὴν κυρίαν Σάρπ θαλαμηπόλον εἴκοσι ἔτη τώρα.

— Ἦθελαν νὰ διατηρούσαμεν τὴν Γκρίφιν, εἴκοσι ἔτη. Ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι θ' ἀναγκασθῶμεν νὰ τὴν ἀποχωρισθῶμεν· εἶνε πολὺ ἀδύνατος καὶ ἔχει τόσον πῆγμα ὥστε ποτὲ δὲν θέλει νὰ πάρῃ τὰ πικρά, τὰ ὑποῖα τῆς διατάσσω. Καὶ σῆς ἀδύνατη φαίνεσθε. Σᾶς συνιστῶ νὰ πίνετε χαμομήλι, τὸ πρῶν νησιτικόν. Ἡ Βεατρίκη εἶνε τόσον ὑγιής ὥστε δὲν παίρνει ποτὲ ἱατρικά· ἀλλ' ἀνείχετο εἴκοσι θυγατέρας καὶ ἦσαν καὶ αἱ εἴκοσι ἀδύνατοι θὰ ταῖς ἔδιναν χαμομήλι νὰ πίνουν. Δὲν εἰμφορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσον δυναμόνει τὸν ὀργανισμόν. Μοῦ ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ πίνετε χαμομήλι;

— Σᾶς εὐχαριστῶ δὲν εἰμι διόλου ἀσθενής, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Εἰμαι ἐκ φύσεως ὠρὰ καὶ ἰσχνή.

Ἡ λαίδη Ἐσχερ ἐν τούτοις ἦτο βεβαία ὅτι τὸ χαμαίμηλον θὰ ἐπέφερε σωτηρίαν μεταβολὴν εἰς τὴν ὑγίειαν της. Ἡ Αἰκατερίνα ἔπρεπε νὰ δοκιμᾷ. Ἐξηκολούθησε δὲ οὕτω μωρῶς κενολογοῦσα ἄχρις οὗ τὸν χεῖμαρρον τῶν λόγων της κατέστειλεν ἡ εἰσόδος τῶν κυρίων· τότε προσεκολλήθη εἰς τὸν σὶρ Χριστοφόρον, ὅστις κατ' ἰδίαν ἀνωμολόγησεν, ὅτι ὑπὸ ποιητικὴν ἔσποιν προτιμότερον ἦτο νὰ μὴ συναντήσῃ, μετὰ πά-

ροδον τεσσαράκοντα ἐτῶν, τὸ ἀντικείμενον τοῦ πρώτου ἔρωτός του.

Ὁ λοχαγὸς Οὐεῖμπράου ἐκάθισε, φυσικῶς, παρὰ τὴν θείαν του καὶ τὴν μίς Ἐσχερ, ὁδὲ Τζίλ-φιλ βλέπων τὴν Αἰκατερίναν μόνην καὶ σιγηλὴν, προσεπάθησε νὰ περισπᾷ τὸ πνεῦμά της διηγηθεὶς ὅτι φίλος τοῦ τις ἔθραυσε τὸν βραχιονά του καὶ ἐθανάτωσεν ἐκ τοῦ δρόμου τὸν ἵππον του τὴν πρωῒαν ἐκείνην. Δὲν ἐφαίνετο ἐννοῶν ὅτι αὐτὴ δὲν προσεῖχε καὶ ὅτι παρετήρει εἰς τὸ ἄλλο τῆς αἰθούσης ἄκρον. Μία τῶν βασάνων τῆς ζηλοτυπίας εἶνε ὅτι δὲν δύναται ν' ἀποστρέψῃ τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ ἐξεγείροντος αὐτήν.

Μετ' ὀλίγον ἕκαστος ἡσθάνθη τὴν ἀνάγκην ν' ἀναπαυθῇ ἐκ τῆς φλυαρίας, πρὸ πάντων δὲ ὁ σὶρ Χριστοφόρος.

— Τίνα, εἶπε, δὲν θὰ ἔχωμεν ἀπόψε ὀλίγην μουσικὴν πρὶν καθίσωμεν εἰς τὰ χαρτιά; Παίζετε χαρτιά, πιστεύω; εἶπε στραφεὶς πρὸς τὴν λαίδην Ἐσχερ.

— Ὡ, ναί, ὁ καυμένος ὁ σὶρ Τζὼν κάθε βράδυ ἤθελε τὸ οὔιστ του.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐκάθισε παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, μόλις δὲ ἀρχίσασα νὰ ᾄδῃ παρετήρησε μετ' ἀγχαλλιάσεως ὅτι ὁ λοχαγὸς Οὐεῖμπράου πρὸς ἡσυχίαν καὶ ἀνέλαβε τὴν ἄλλοτε θέσιν αὐτοῦ. Τοῦτο μετέδωκε νέαν δύναμιν εἰς τὴν φωνὴν της, ὅτε δὲ εἶδεν ὅτι καὶ ἡ μίς Ἐσχερ παρηκολούθησεν αὐτὸν ἀμέσως προσποιουμένη θερμὸν θαυμασμόν, ἐνῶ κατὰ βάθος μετρίαν ἡσθάνετο ἀπόλαυσιν, τὸ συναίσθημα τῆς ὑπεροχῆς της κατέστησε τὸ ἐπιμελῆς δῆμα αὐτῆς ἐπὶ περιπαθέστερον καὶ γλυκύτερον.

— Ἡ φωνή σας σήμερον εἶνε ἔκτακτος, Αἰκατερίνα, εἶπεν ὁ λοχαγὸς Οὐεῖμπράου, ἅμα περατωθέντος τοῦ ἔσματος. Δὲν ὁμοιάζει καθόλου μὲ τοὺς ἀδυνάτους καὶ ἀναιμικούς τόνους, τῆς μίς Χάϊμπερτ, μὲ τοὺς ὁποίους εὐχαριστοῦμεθα εἰς Φαρλάιγ· δὲν εἴσθε σύμφωνος, Βεατρίκη;

— Βεβαίως. Ὡ σᾶς ζηλεύω πολὺ, μίς Σάρτη. Ἡμπορῶ νὰ σᾶς ὀνομάζω καὶ ἐγὼ Αἰκατερίναν; Τόσον συχνά ὁ Ἀντώνιος μοὶ ἔκαμνε λόγον διὰ σᾶς ὥστε μοὶ φαίνεται ὅτι σᾶς γνωρίζω καθ' ὁλοκληρίαν. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς λέγω Αἰκατερίναν;

— Ὡ, ναί· ἐδῶ ὅλοι Αἰκατερίναν μὲ ὀνομάζουν ἐκτὸς ὅταν μὲ λέγουν Τίνα.

— Ἐλα, ἔλα, τραγοῦδῃσέ μας πάλιν, τραγοῦδῃσέ μας, μαϊμουδίτσα, ἀνέκραξεν ὁ σὶρ Χριστοφόρος ἐκ τοῦ ἄλλου ἄκρου τῆς αἰθούσης. Δὲν χορταίνομεν νὰ σὲ ἀκούωμεν!

Ἡ Αἰκατερίνα ἀσμένως ὑπήκουσεν· διότι ᾄδουσα ἦτο ἡ βασιλίσσα τῆς αἰθούσης, τῆς μίς Ἐσχερ ὑποβιβαζομένης εἰς δευτερεῖον πρόσωπον προσποιούμενον θαυμασμόν. Φεῦ! ἰδοῦ

τὸ ἔργον τῆς ζηλοτυπίας ἐπὶ τῆς νεαρᾶς ἐκείνης ψυχῆς! Ἡ Αἰκατερίνα, ἥτις διῆλθε τὸν βίον αὐτῆς ἔχουσα ἀσκόπως ὡς πτηνόν, στεγαζομένη μετ' ἐμπιστοσύνης ὑπὸ τὰς προστατευτικὰς πτέρυγας, ἡ δὲ καρδία τῆς ὑπεταράττετο μόλις ὑπὸ αἰσθημάτων τινος στοργῆς ἢ φόβου εὐχερῶς καταστελλομένου, ἤρξατο αἰσθανομένη τοὺς τρομεροὺς παλμούς τοῦ θριάμβου καὶ τοῦ μίσους.

Μετὰ τὸ ἄσμα ὁ σὺρ Χριστοφόρος καὶ ἡ λαίδη Ἐσχερ ἐπαιζαν οὐστ μετὰ τῆς λαίδης Σέβερελ καὶ τοῦ Τζίλιφιλ, ἡ δὲ Αἰκατερίνα ἐκάθισε παρὰ τὸν βαρόνον, ὡς διὰ νὰ παρακολουθήσῃ δῆθεν τὸ παιγνίδιον καὶ μὴ παρενοχλήσῃ τὸ ἐρωτόληπτον ζεῦγος.

Κατ' ἀρχὰς νῦφράνθη ἐπὶ τῷ θριάμβῳ τῆς, καὶ ἡσθάνθη ἐν ἑαυτῇ τὸ σθένος τῆς ἀλαζονείας· ἀλλὰ ῥίψασα τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ἐστίαν, ἔνθα ὁ λοχαγὸς Οὐεϊμπράου ἐκάθητο παρὰ τὴν μίς Ἐσχερ, κύπτων πρὸς αὐτὴν μετὰ περιπαθείας, κατελήφθη ὑπὸ ὀδυνηροῦ συναισθήματος. Ἡδυνήθη δὲ νὰ ἴδῃ, καίπερ μὴ ἔχουσα πρὸς αὐτοὺς ἐστραμμένα τὰ ὄμματα, ὅτι ὁ Ἀντώνιος ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς Βεατρίκης διὰ νὰ περιεργασθῇ τὸ ψέλλιον τῆς. Αἱ κεφαλαὶ τῶν ἦσαν ἐγγύτατα ἀλλήλων, οἱ βόστρυχοι τῆς κόμης αὐτῶν συνεμίγνυντο, καὶ ἰδοὺ τώρα ἐπέθετε τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐκείνης.

Ἡ Αἰκατερίνα ἡσθάνθη φλογερὸν πῦρ ὑποδραμὸν εἰς τὰς παρειάς τῆς. Δὲν ἡδυνήθη νὰ παραμείνῃ ἐπὶ πλέον ἐν τῇ θέσει τῆς. Ἀνηγέρθη, προσεποιεῖται ὅτι ἀνεζήτει τι καὶ τέλος ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

Ὡς δ' ἐξῆλθε λαβοῦσα φῶς, καὶ σπουδῇ βαδίσασα διὰ τῶν διαδρόμων ἀνῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν τῆς, οὗ ἐκλείδωσε τὴν θύραν.

— Ὡ, δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω, δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω, ἀνέκραξεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ ἡ δυστυχὴς νεᾶνις, διασταυροῦσα τοὺς δακτύλους καὶ πιέζουσα αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς, ὥσπερ ἤθελε νὰ τοὺς συντρίψῃ. Καὶ αὐτὸ θὰ διαρκέσῃ ἡμέρας καὶ μῆνας, καὶ ἔμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου!

Ἐζήτησε πρᾶγμα τι ὅπως τὸ συντρίψῃ πρὸς κατεύνασιν τῆς ὀργῆς αὐτῆς. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔκειτο λεπτότατον λινοῦν μανδήλιον· ἔλαβε καὶ διεσπάραξεν αὐτὸ βαδίζουσα μεγάλοις βήμασι· εἶτα δὲ τὸ συνέθλιψεν ὡς σφαῖραν ἐν τῇ χειρὶ τῆς.

— Καὶ ὁ Ἀντώνιος οὔτε ἀνησυχεῖ δι' ἐμέ. Ὅλα λοιπὸν τὰ ἐλησμόνησε· πῶς ἔλεγεν ὅτι μὲ ἠγάπα, πῶς ἐλάμβανε τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν χεῖρά του, πῶς ἐπεριπατοῦμεν μαζὶ, πῶς ἐκάθητο πλησίον μου τὰς ἐσπέρας καὶ μ' ἐκύτταζεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς; Ὡ! εἶνε σκληρόν, σκληρόν! ἀνέκραξεν ἐκ νέου. Πᾶσαι αἱ παρελ-

θοῦσαι τοῦ ἔρωτος ὥραι ἐπ' ἀνῆλθον εἰς τὴν μνήμην τῆς. Τὰ δάκρυα ἀνέθορον· ἔγονυπέτησεν ὀρμητικῶς παρὰ τὴν κλίνην τῆς καὶ ὠλόλυξε πικρῶς.

Ἦγνόει πρὸ πόσου καιροῦ εὐρίσκετο ἐκεῖ, ὅτε ἤκουσε τὸν καλοῦντα εἰς τὴν ἐσπερινὴν προσευχὴν κώδωνα, διανοηθεῖσα δ' ὅτι ἡ λαίδη Σέβερελ θὰ στείλῃ ἴσως τινὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ αὐτῆς, ἀνηγέρθη, ἐξεδύθη ἐν σπουδῇ, ὅπως ἀφαιρέσῃ πᾶσαν πιθανότητα καταβάσεως εἰς τὴν αἴθουσαν. Εἶχεν ἤδη λύσῃ τὴν κόμην τῆς, καὶ ἐφόρεσε νυκτικὴν ἐσθῆτα ὅτε ἔκρουσαν τὴν θύραν.

— Μίς Τίνα, εἶπεν ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Σάρπ, ἡ μιλαίδη μ' ἔστειλε νὰ ἐρωτήσω μὴν εἴθε ἀσθενής.

Ἡ Αἰκατερίνα διήνοιξε τὴν θύραν.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία Σάρπ, εἶπεν, ἔχω φοβερὸν κεφαλόπονον· σὰς παρακαλῶ νὰ εἰπῇτε εἰς τὴν μιλαίδην ὅτι ἀφ' οὗτου ἐτραγοῦδῃσα δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου καλὰ.

— Χριστὲ καὶ Παναγία! καὶ τότε λοιπὸν διατί δὲν πλαγιάζετε εἰς τὸ κρεβάτι σας ἀλλὰ μένετε αὐτοῦ καὶ τρέμετε; Σταθῆτε νὰ σὰς δέσω τὰ μαλλιά σας καὶ νὰ σὰς σκεπάσω καλὰ.

— Ὅχι σὰς εὐχαριστῶ θὰ πλαγιάσω ἀμέσως. Καλὴν νύκτα, ἀγαπητῇ μου κυρία Σάρπ μὴ μὲ μαλώνετε, θὰ εἶμαι φρόνιμη· θὰ πλαγιάσω.

Ἡ Αἰκατερίνα ἡσπάρσθη τὴν γηραιάν τῆς φίλην· ἀλλ' ἡ κυρία Σάρπ δὲν ἐπέισθη καὶ ἐπέμεινε νὰ ἴδῃ ἐν τῇ κλίνῃ τὴν Τίναν. Εἶτα δὲ συμπαρέλαβε τὸ φῶς ὅπερ ἐν τούτοις ἡ δυστυχὴς νεᾶνις ἐπεθύμει νὰ διατηρήσῃ ὅπως ἔχη αὐτὸ σὺν τροφὸν ἐν τῇ θλίψει τῆς.

Ἀδύνατον ἀπέβη εἰς αὐτὴν νὰ διαμείνῃ ἐπὶ μακρὸν κατακεκλιμένη, ἐνεκα τῶν σφοδρῶν τῆς καρδίας τῆς παλμῶν· ἡ μικρὰ ὥρὰ μορφὴ ἐξῆλθε μετ' ὀλίγον τῆς κλίνης ζητοῦσα ἀνακούφισιν ἐν τῷ συναισθηματικῷ τοῦ ψύχους. Ἐν τῷ δωματίῳ ἔφεγγεν ἱκανῶς· διότι ἡ σελήνη πλησιφαῆς σχεδὸν ἐμεσουράνει ἐν μέσῳ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου διασκεδαννυμένων νεφῶν. Ἡ Αἰκατερίνα ἀνέωξε τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου. καθίσασα δὲ καὶ ἐρείσασα τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς ὑάλου, ἐθεώρει τὴν εὐρείαν ἔκτασιν τοῦ ἄλσους καὶ τῶν λειμῶνων.

Πόσον θλιβερόν· εἶνε τὸ σεληνόφως ὅταν σφοδρὸς ἀνεμος ταραττῇ καὶ συγχλονῇ τὰ δένδρα διὰ τῆς ἀοράτου πνοῆς του!

Ἡ Αἰκατερίνα βλέπουσα βιαίως κυματίζοντα τὰ χόρτα ὑποφρίσσει ἐκ συμπαθητικοῦ ψύχους, αἱ δὲ παρὰ τὴν λίμνην ἰτέαι κάμπτονται ἀπέλπιδες ὡς αὕτη. Τὸ θέαμα τοῦτο εὐαρεστεῖ αὐτὴν ἐνεκα τῆς θλιβερότητός του· νομίζει δ' ὅτι ἀνευρίσκει οἰκτὸν τινα πρὸς αὐ-

τήν· ἡ φύσις δὲν ὠμοίαζε πρὸς τὸν φίλαυτον καὶ ἀναίσθητον λοχαγόν, ὅστις ἐπεδείκνυε τὴν εὐτυχίαν του πρὸ τῆς ὀδύνης της!

Ἐπῆρεισεν ἰσχυρῶς τὸ μέτωπον αὐτῆς ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ τὰ δάκρυά της ἔρρευσαν ἄφθονα. Ἡ χαριστεῖτο δυναμένη νὰ κλαύσῃ, διότι ἡ μανιώδης ὀργή ἦν εἶχεν αἰσθανθῇ ἐνῶ ἦσαν ξηροὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της τὴν κατεπτόει.

Ἄν τὸ φοβερόν ἐκεῖνο συναίσθημα κατελάμβανεν αὐτὴν ἐνώπιον τῆς λαίδης Σέβερελ θὰ ἠδυνάτει νὰ συγκρατήσῃ αὐτό.

Εἶτα ἀνελογίζετο τὸν σὶρ Χριστοφόρον, ὅστις ἐφάνη τόσον ἀγαθὸς πρὸς αὐτὴν, ὅστις ἦτο τόσον εὐτυχὴς ἐκ τοῦ γάμου τοῦ Ἀντωνίου καὶ κατεμέμφετο ἑαυτῆς ὅτι τοιαῦται ἰδέαι διῆλθον τῆς κεφαλῆς της.

— ὦ! δὲν εἰμπορῶ, δὲν εἰμπορῶ νὰ μὴν τὸ σκέπτομαι! ἔλεγε χαμηλοφώνως ἐν μέσῳ τῶν ὀλολυγμῶν της. ὦ, Θεέ μου, λάβε οἶκτον δι' ἐμέ!...

Οὕτω διῆλθεν ἡ Τίνα τὰς μακρὰς τῆς νυκτὸς ὥρας ἄχρις οὗ τέλος ἀπαυδῆσασα ὑπέστρεψεν εἰς τὴν κλίνην αὐτῆς καὶ ἀπεκοιμήθη ἐκ κοπώσεως.

Ἐν ᾧ ἡ πτωχὴ ἐκείνη καρδιά κατεπιέζετο ὑπὸ καταπληκτικωτάτου βάρους ἡ φύσις ἐξηκολούθει τὴν μεμετρημένην καὶ ἀμείλικτον ἐν τῇ αὐστηρᾷ καὶ ἀμεταβλήτῳ καλλονῇ αὐτῆς πορείαν. Οἱ ἀστέρες ἐξηκολούθουν τὸν αἰώνιον δρόμον των· ὁ ἥλιος εἰς τοὺς ἀντίποδας ἐφώτιζε τὴν δρᾶσιν καὶ τὴν ζωὴν. Τὸ ρεῦμα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας καὶ δραστηριότητος ἐξώρμα καὶ διεπλατύνετο. Ὁ ἀστρονόμος ἦτο παρὰ τὸ τηλεσκοπίον του· τὰ μεγάλα πλοῖα διέσχιζον τὰ κύματα. Ἡ ἐργώδης δραστηριότης τοῦ ἔμπορίου, τὸ ὑπερῆφανον τῶν ἐπαναστάσεων πνεῦμα ἀνεπαύοντο ἐπὶ μικρόν, οἱ δὲ διπλωμάται ἀγρυπνοῦντες ἀνελογίζοντο τὴν ἐνδεχομένην τῆς αὐρίου κρίσιν.

Τί ἦσαν αἱ ἀγωνίαι τῆς μικρᾶς μας Τίνας ἐν τῷ ἰσχυρῷ τούτῳ ρεύματι, ὅπερ ὥρμα ἀγάρρουν ἐκ φρικώδους ἀγνώστου εἰς μέλλον ἀγνωστον; Εἶχον ἥττονα ἀξίαν τοῦ ἐλαχίστου μικροβίου ὅπερ ταράσσεται ἐν σταγόνι ὕδατος ἦσαν ἀγνωστοὶ ὡς οἱ παλμοὶ τῆς μικρᾶς καρδίας τοῦ πτηνοῦ, ὅπερ ἐπανιπτάμενον εἰς τὴν φωλεάν του μετὰ τῆς τροφῆς ἦν ἐπὶ μακρὸν ἐξήτησεν, εὕρισκε αὐτὴν κενὴν καὶ κατηρειπωμένην.

Ε'.

Τὴν πρωῒαν τῆς ἐπαύριον ἡ Αἰκατερίνα ἀφύπνισθη ἐκ τοῦ βαρέος ὕπνου της ὑπὸ τῆς Μάρθας κοιμίζουσας αὐτὴν θερμὸν ὕδωρ. Ὁ ἥλιος ἔλαμπεν, ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσῃ, αἱ δὲ ὥραι τῆς νυ-

κτερινῆς ὀδύνης ἐφαίνοντο αὐτῇ ὡς ὄνειρον, παρὰ τὴν κόπωσιν τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ τὸ ἄλγος τῶν ὀφθαλμῶν. Ἀνηγέρθη καὶ ἐνεδύθη κατεχομένη ὑπὸ παραδόξου συναισθήματος ἀναισθησίας, ὥσπερ οὐδὲν πλέον ἠδύνατο νὰ κινήσῃ αὐτὴν εἰς δάκρυα, ἥσθάνθη μάλιστα καὶ ποιὰν τινα ἀνυπομονησίαν νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ μέσον τῶν ἀνθρώπων, οὓς εἶχεν ἀποφύγῃ τὴν προτεραιάν, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς ὀλιγοδρανείας αὐτῆς ἐκ τῆς μετὰ τῶν ὁμοίων της συνεπαφῆς. Ἡ θεὰ τοῦ εὐεργετικοῦ τῆς πρωῒας ἡλίου ἐμπνέει εἰς ἡμᾶς ευχερῶς αἰσχύνην ἐπὶ τοῖς σφάλλμασιν ἡμῶν, ὅταν ἐπιφανῇται ὡς χρυσοπτέρυξ ἄγγελος, ἡ δὲ Τίνα κατεμέμφετο ἑαυτῆς ὅτι τὴν παρελθούσαν ἐσπέραν ἐφάνη ἀνόητος καὶ κακεντρεχὴς. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ προσεπάθει νὰ φανῇ καλὴ, ὅτε δ' ἐγονυπέτησεν ὅπως ἀπαγγείλῃ τὴν προσευχὴν της, τὴν αὐτὴν ἣν εἶχεν ἀπομνημονεύσῃ ὅτε ἦτο δεκαέτις, προσεῖπε:

— Θεέ μου βοήθησέ με νὰ ὑποφέρω!

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ παράκλησίς της εἰσηκούσθη, διότι πλὴν παρατηρήσεών τινων ἄς ἀπέτειναν αὐτῇ κατὰ τὸ πρόγευμα περὶ τῆς ὥχρηότητος της, διῆλθεν ἡσύχως τὴν πρωῒαν, τῆς μὲς Ἐσχερ ἐξελθούσης ἐφίππου μετὰ τοῦ λοχαγοῦ Οὐεῖμπράου. Τὴν ἐσπέραν ἦσαν καὶ ἄλλοι προσκεκλημένοι εἰς τὸ γεῦμα, ἀφ' οὗ δὲ ἡ Αἰκατερίνα ἐμελψεν ὀλίγον, ἡ λαίδη Σέβερελ ἀναμνησθεῖσα ὅτι ἦτο ἀδιάθετος ἀπέστειλεν αὐτὴν νὰ κατακλιθῇ, ἡ δὲ Αἰκατερίνα ἐκοιμήθη μετ' ὀλίγον βαθέως. Τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ δέον ν' ἀνακαινίζωσι τὰς δυνάμεις αὐτῶν διὰ τὴν ὀδύνην ὡς καὶ διὰ τὴν ἀπόλαυσιν.

Τὴν ἐπαύριον, βροχεροῦ ὄντος τοῦ καιροῦ, ἡ ναγκάσθησαν νὰ μείνωσιν ἐν τῷ μεγάρῳ. Ἀπεφασίσθη νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ καὶ ν' ἀκούσωσι τὴν ἱστορίαν τῶν περὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἐπενεχθεῖσων μεταβολῶν, τὴν ἱστορίαν τῶν προσωπογραφιῶν τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν διαφόρων ἀξιοπεριέργων τῆς στοᾶς.

Ἡ ὁμήγυρις, πλὴν τοῦ Τζιλφιλ, ἦτο πᾶσα ἐν τῇ αἰθούσῃ ὅτε ἐγένετο ἡ πρότασις αὕτη, ὅτε δὲ ἡ μὲς Ἐσχερ ἀνηγέρθη, ἐστράφη πρὸς τὸν λοχαγὸν ἀναμένουσα νὰ ἐγερθῇ καὶ οὗτος· ἀλλ' ὁ λοχαγὸς Οὐεῖμπράου ἔμεινε παρὰ τὸ πῦρ ἀναγινώσκων ἐφημερίδα τινά.

— Δὲν ἔρχεσθε, Ἀντώνιε, εἶπεν ἡ λαίδη Σέβερελ, ὡς εἶδεν ἐγερθεῖσαν τὴν μὲς Ἐσχερ.

— Σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε ἀπεκρίνατο οὗτος, ἀνορθωθείς ὅπως ἀνοίξῃ τὴν θύραν. Αἰσθάνομαι ὀλίγον ῥίγος σήμερον τὸ πρωῒ, καὶ φοβοῦμαι τὰ ὑγρὰ δωμάτια καὶ τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος.

Ἡ μὲς Ἐσχερ ἠρυθρίασεν ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε καὶ ἐξῆλθεν ἐπομένης τῆς λαίδης Σέβερελ.

Ἡ Αἰκατερίνα εἶχε καθίσῃ εἰς τὸ ἐργόχειρόν της παρὰ τὸ παράθυρον. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν αὕτη καὶ ὁ Ἀντώνιος ἐμελλον νὰ εὐρεθῶσι μόνοι· ἡ Αἰκατερίνα εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι τέως προσεπάθει νὰ τὴν ἀποφύγῃ. Τώρα βεβαίως ἐπεθύμει νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτήν, νὰ τῇ εἴπῃ ἴσως γλυκεῖς λόγους. Μετ' ὁλίγον ἀπομακρυνθεὶς τῆς ἐστίας ἦλθε καὶ ἐκάθισεν ἀπέναντι αὐτῆς.

— Λοιπὸν, Τίνα, πῶς διήλθατε τὸν καιρὸν σας;

Οἱ λόγοι ὡς καὶ ὁ τόνος μεθ' οὗ ἐλέχθησαν δυσηρέστησαν τὴν Αἰκατερίναν· ὁ τόνος ἦτο τόσον διάφορος τοῦ ἄλλοτε! αἱ λέξεις ἦσαν τόσον ἀσήμαντοι, τόσον ψυχραὶ!... Αὕτη λοιπὸν ἀπῆντησε μετὰ τινος πικρίας.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ τὸ ἐρωτάτε. Σὰς εἶνε ἀδιάφορον.

— Τοιούτους φιλόφρονας λόγους μοὶ λέγετε μετὰ τὴν μακράν μου ἀπουσίαν;

— Δὲν εἰξεύρω διατὶ νομίζετε ὅτι ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ περιμένετε ἀπὸ ἐμὲ φιλόφρονας λόγους;

Ὁ λοχαγὸς ἐσιώπησε. Ἐπεθύμει ν' ἀποφύγῃ τοὺς περὶ τοῦ παρελθόντος ὑπαινιγμούς καὶ τὰ σχόλια. Καὶ ὅμως ἤθελε νὰ μὴ δυσανεστῇ τὴν Αἰκατερίναν. Ἦθελε νὰ δείξῃ πρὸς αὐτὴν φιλίαν, νὰ τῇ προσενέγκῃ δῶρα, ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ δειχθῇ καλὸς πρὸς αὐτήν. Ἀλλ' αἱ γυναῖκες εἶνε τόσον ἄλογοι. Εἶνε ἀδύνατον ν' ἀναγκάσῃ τις αὐτάς νὰ βλέπωσι τὰ πράγματα ὅπως εἶνε.

— Ἐνόμιζα, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχετε ἰδέαν καλὴν περὶ ἐμοῦ, δι' αὐτὸ τὸ ὅποιον ἔπραξα. Ἠλπίζα ὅτι θὰ ἐννοήσετε ὅτι ἦτο τὸ προτιμώτερον δι' ἕκαστον ἐξ ἡμῶν, καὶ τὸ καλλίτερον ἐπίσης διὰ τὴν εὐτυχίαν σας.

— ὦ, σὰς παρακαλῶ, μὴ ἐρωτολογῇτε μετὰ τὴν μίς Ἐσχερ διὰ νὰ με καταστήσετε εὐτυχῇ, ἀπεκρίθη ἡ Τίνα μετὰ πικρίας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα ἀνεῴχθη καὶ ἡ μίς Ἐσχερ εἰσῆλθεν ὅπως λάβῃ τὸ ἐργόχειρόν της, ὅπερ ἦτο ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ἐρρίψε ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῆς Αἰκατερίνης, ἥς τὸ πρόσωπον ἦτο ἐξημμένον, καὶ εἰποῦσα εἰς τὸν λοχαγὸν μετ' ἐλαφροῦ τόνου εἰρωνείας: «Ἀφ' οὗ ἔχετε ρίγος ἀπορῶ πῶς κάθεσθε πλησίον τοῦ πατρύου» ἐξῆλθε παραχρῆμα.

Ὁ μνηστήρ δὲν περιῆλθεν εἰς ἀμηχανίαν, ἐμεινε σιωπηλὸς πρὸς στιγμὴν· εἶτα δὲ πλησιάζας εἰς τὴν Αἰκατερίναν καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα αὐτῆς,

— Ἐλᾶτε Τίνα, τῇ εἶπε, παρατηρήσατέ με μετὰ καλὸν τρόπον, καὶ ἂς εἴμεθα φίλοι. Ἐγὼ θὰ εἶμαι πάντοτε φίλος σας.

— Σὰς εὐχαριστῶ, ἀπῆντησεν αὕτη ἀποσώ-

ρassa τὴν χεῖρα της. Εἶσθε πολὺ γενναῖο καρδός. Ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ ἀπομακρυνθῇτε. Εἰμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ μίς Ἐσχερ.

— Νὰ τὴν πάρῃ ὁ διάβολος τὴν μίς Ἐσχερ! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, αἰσθανθεὶς αὖθις παρὰ τὴν Αἰκατερίναν τὸ ἄλλοτε θέλητρον. Περιέβαλε διὰ τοῦ βραχίονός του τὴν νεάνίδα καὶ προσήρπισε τὴν παρειὰν του εἰς τὴν ἰδικὴν της, ἀλλ' αὐτοστιγμὴ ἡ Αἰκατερίνα πιεζομένην αἰσθανθεῖσα τὴν καρδίαν της καὶ τὰ δάκρυα ἔτοιμα νὰ βρῦσωσιν ἀπώθησεν αὐτὸν καὶ ἀπέδρα ἐσπευσμένως.

Σ'.

Ἡ Αἰκατερίνα ἀπηλλάγη τοῦ βραχίονος τοῦ Ἀντωνίου δι' ἀγῶνος βιαίου, ὁμοίου πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου ὅστις τόσῃ ἀκριβῶς διατηρεῖ ἑτοιμόνοιαν, ὅπως ἐννοήσῃ ὅτι οἱ ἀἵμοι τοῦ ἀνθρώπου θ' ἀποστερήσωσιν αὐτὸν τῆς συναισθησεως ἂν μὴ ὁρμήσῃ εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα· ἀλλ' ὅτε εὐρέθη ἐν τῷ θαλάμῳ της, ἡδυπαθῶς ἄλλοφρονούσα ἔτι ἐκ τῆς συρροῆς τῶν παλαιῶν συγκινήσεων, λίαν τεταραγμένη ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἀναρριπίσεως τοῦ αἰσθήματος ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὃν ὑπερηγάπα, ἠγνόει ἂν ἡ θλιψὶς ἢ ἡ ἀγαλλίασις ὑπερίσχυεν ἐν τῇ καρδίᾳ της. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι θαυμά τι συνετελέσθη ἐν τῷ μικρῷ ἐσωτερικῷ αὐτῆς κόσμῳ, καθιστῶν τὸ μέλλον ἀβεβαίωτον.

Ἦσθάνετο τὴν ἀνάγκην ταχείας κινήσεως, τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ βαδίσῃ, παρὰ τὴν καταπίπτουσαν βροχὴν. Εὐτυχῶς μικρὰ ἐν τοῖς νέφεσι διάφασις ἐφαίνετο ὑπισχνουμένη ὅτι περὶ τὴν μεσημβρίαν θὰ βελτιωθῇ ὁ καιρός.

Ἡ Αἰκατερίνα εἶπε καθ' ἑαυτήν:

— Θὰ ὑπάγω εἰς τὸ σπιτάκι τοῦ Βάτς, νὰ τοῦ δώσω τὸν μάλλινον λαίμοδέτην ποῦ τοῦ ἐκέντησα· μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ λαϊδὴ Σέβερελ δὲν θ' ἀπορήσῃ διατὶ ἐξῆλθα.

Παρὰ τὴν θύραν τοῦ διαδρόμου ἐπὶ τῆς ψιάθου εὐρεν ἐξηπλωμένον τὸν Ροῦπερτ στερεὰν ἀπόφασιν ἔχοντα νὰ συντροφεύσῃ τὸν πρῶτον ὅστις θὰ ἐξήρχετο εἰς περίπατον. Ὁ κύων προέτινε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὑπὸ τὴν χεῖρα τῆς Αἰκατερίνης, σάινων εἶτα τὴν οὐρὰν καὶ πηδῶν ὅπως λείξῃ τὸ πρόσωπόν της, ἡ δὲ Αἰκατερίνα ἠσθάνθη ἄμετρον εὐγνωμοσύνην ἐπὶ ταῖς ἐπιδείξεσι ταύταις τῆς φιλίας. Τὰ ζῶα εἶνε λίαν εὐχάριστοι φίλοι· οὔτε ἐρωτήσεις ἀποτείνουσιν οὔτε μομφάς.

Ὁ οἰκίσκος τοῦ Μπάτς ἔκειτο ἐπὶ ἀπομακρυσμένου τμήματος τῶν γαιῶν τοῦ Σέβερελ, περιβαλλομένου ὑπὸ βυακίου ἐκρέοντος τῆς λίμνης, ἡ δὲ Αἰκατερίνα δυσχερῶς θὰ ἠδύνατο, ἐν τοιαύτῃ ὑγρᾷ ἡμέρᾳ νὰ ἐκλέξῃ ἀκαταλληλότερον τόπον περιπάτου. Καίτοι εἶχεν ἐλατ-

τωθῇ ἡ βροχὴ καὶ μετὰ μικρὸν ἔπαυσε, ῥαγδαίως κατέπιπτον ἔτι αἱ σταγόνες ἐκ τῶν ὑπερκειμένων κλάδων. Ἄλλ' εὔρε τὴν ἀνακούφισιν ἣν ἐπέζητει ἐν τῇ κοπιῳδαίᾳ ἀνάγκῃ τοῦ ἀνοίγειν δίοδον διὰ τῶν πυκνῶν κλώνων τῶν δένδρων. Ἡ ἐπίπονος αὕτη ἄσκησις ἐπέδρασεν ἐπὶ τοῦ ἄβροῦ αὐτῆς σώματος ὡς ἡμέρα θήρας ἐπὶ τῆς ζηλοτυπίας καὶ τῆς θλίψεως τοῦ Τζίλφιλ, ὅστις προσέφευγεν ἐνίοτε εἰς τὸ ἀθῶον τοῦτο παυσώδυνον, τὴν κόπωσιν.

Ὅτε ἡ Αἰκατερίνα ἀφίκετο εἰς τὴν μικρὰν ξυλινὴν γέφυραν, ἥτις ἀπετέλει τὴν μόνην εἰς τὸν περίβολον εἴσοδον, ὁ ἥλιος εἶχε διασκεδάσῃ τὰς νεφέλας, βάλλων δὲ τὰς ἀκτῖνάς του διὰ τῶν κλάδων τῶν μεγάλων πετελεῶν, αἵτινες περιεστοίχουν τὸν οἰκίσκον τοῦ κηπουροῦ, μετέβαλεν εἰς ἀδάμαντας τὰς σταγόνας τῆς βροχῆς. Αἱ κορῶναι ἐδιπλασάζον τὸν μονότονον κρωγμὸν τῶν, ἐνδιαφέρον, φαίνεται, θέμα συνδιαλέξεως εὐρίσκουσαι τὴν μεταβολὴν τοῦ καιροῦ. Τὸ ἔδαφος, ποῦδες, δι' εὐρείων λωρίδων τελευτωδῶν φυτῶν κεκαλυμμένον ἀπεδείκνυεν ὅτι ἡ κατοικία τοῦ Μπάτς ἦτο ὑγρὰ καὶ κατὰ τὰς ὥρας ἐτι ἡλιοφαεῖς ἡμέρας· ἀλλ' ὁ ἐνοικος αὐτῆς ἐφρόνει ὅτι μικρὰ ἐξωτερικὴ ὑγρασία οὐδ' ὅπως ἡδύνατο νὰ βλάψῃ ἄνθρωπον μὴ παραμελοῦντα νὰ λάβῃ τὸ ἀλάθητον κατ' αὐτῆς ἀντιφάρμακον, τὸ ρούμιον.

Ἡ Αἰκατερίνα ἡγάπα τὸν οἰκίσκον ἐκεῖνον. Οἰκεῖα τῇ ἦσαν πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἀντικείμενα, ἀπὸ τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς ὁ Μπάτς ἐκράτει αὐτὴν ἐπὶ τῶν βραχιόνων του, ὅτε διὰ τῶν μικρῶν κρωγμῶν τῆς προσεπάθει νὰ μιμηθῇ τὸν κρωγμὸν τῶν κορωνῶν, καὶ ἐπληττε τὰς χεῖρας βλέπουσα τοὺς πρασίνοὺς βατράχους πηδῶντας ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς χλόης ἢ σοβαρῶς περιεργαζομένη τὰς κλωσσάσας τοῦ κηπουροῦ ἀλεκτορίδας. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἀγροτικὸς οἰκίσκος τοῦ Μπάτς τῇ ἐφάνη ὑπέρποτε ὠραῖος· ἦτο τὸσον μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῆς μίς Ἐσχερ, τῆς τελείας ἐκείνης καλλονῆς καὶ τῶν μικρῶν φιλοφρόνων παρατηρήσεών της. Ἐνόμισεν ὅτι ὁ Μπάτς δὲν θὰ εἶχεν ἐτι ἐπιστρέψῃ διὰ τὸ γεῦμα καὶ ὅτι εἶχε καιρὸν ν' ἀναπαυθῇ ἀναμύουσα αὐτόν.

Ἄλλ' ἡπατάτο. Ὁ Μπάτς ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ, διὰ τοῦ ῥινομάκτρου κεκαλυμμένον ἔχων τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπνωττε, μὴ εὐρίσκων ἄλλο τι καλλίτερον νὰ πράξῃ ὅπως διέλθῃ τὰς χωρίζουσας τὸ γεῦμα ἀπὸ τὸ πρόγευμα ἀνωφελεῖς ὥρας, ἄφ' οὗ ἡ βροχὴ ἠνάγκαζεν αὐτὸν νὰ παραμείνῃ οἶκοι. Ἀφυπνισθεὶς ὑπὸ τῶν μανιωδῶν ὕλακῶν τοῦ ἀλυσοδέτου κυνός, ἐξῆλθεν εἰς τὴν θύραν ἔνθα τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀνάστημα ἐφαίνετο δυσανάλογον πρὸς τὸ ὕψος τοῦ οἰκίσκου. Ὁ δὲ κύων ἄφ' οὗ ἐξετέλεσε τὸ ἐπί-

σημον καθήκόν του, ἤρχισεν ἀνταλλάσσειν φιλικὰς μετὰ τοῦ Ρούπερτ θωπείας.

Ἡ κόμη τοῦ Μπάτς εἶχε καταστῇ μεσοπόλιος, ἀλλὰ τὸ σῶμα αὐτοῦ παρέμεινε στερρόν, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἀπετέλει γραφικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βαθύ κυανοῦν χρῶμα τοῦ βαμβακεροῦ λαίμοδέτου καὶ τὴν λινὴν περὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ δεδεμένην ποδιάν.

— Πῶς, μίς Τίνα, ἀνέκραξε, πῶς σᾶς ἦλθε νὰ ἐβγῇτε μὲ τέτοιο καιρὸ καὶ νὰ βρέξετε τὰ ποδάκια σας σάν μικρὸ ρούσικο παπί!... Καὶ ὅμως εὐχαριστήθηκα ποῦ σᾶς εἶδα. Ἐσθῆρ! ἐφώναζεν ἀποτεινόμενος εἰς τὴν γηραιὰν οἰκονόμον του· πάρε τὴν ὁμβρέλλα τῆς μίς Τίνας καὶ ἄνοιξέ την διὰ νὰ στεγνώσῃ. Ἐμβάτε, ἐμβάτε, μίς Τίνα, καὶ καθήσετε ἐμπρὸς εἰς τὴν φωτιά διὰ νὰ στεγνώσετε τὰ πόδια σας· πρέπει νὰ πιῇτε κανένα ζεστό διὰ νὰ μὴν κρυολογήσῃτε.

Ὁ Μπάτς κύπτων ὅπως διέλθῃ ὑπὸ τὰς θύρας, ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν μικρὰν τοῦ αἵθουσας, μετακινήσας δὲ τὸ ἀνάκλιντρον ἐπλησίασεν αὐτὸ παρὰ τὴν πυρὰν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, θεῖε Βάτς (ἡ Αἰκατερίνα καὶ νεᾶνις γενομένη ἀπεκάλει τοὺς φίλους της διὰ τῶν παιδικῶν αὐτῆς ἐπιθέτων) μὴν τὸ πλησιάζετε τὸσον πολὺ εἰς τὴν φωτιά, ἐξεστάθην ἐνῶ ἐπεριπατοῦσα εἰς τὸν δρόμον.

— Ἀλλὰ τὰ ὑποδήματά σας εἶνε καταμουσχευμένα· βάλτε τὰ πόδια σας ἐδῶ σιμὰ εἰς τὴν φωτιά. Θεέ μου! τί ποδαρούκλαις! Ἰσα μὲ κουτάλι τῆς σούπας. Ἀπορῶ πῶς κατορθώνετε καὶ κρατεῖσθε ἐπάνω σὲ τέτοια ποδαράκια... Τώρα τί ζεστό θέλετε; Λίγη κουφοζυλιά, αἶ;

— Ὅχι, ὄχι, σᾶς εὐχαριστῶ· πρὸ ὀλίγου ἔχω προγευματίσῃ· εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα ἐκβάλλουσα τοῦ θυλακίου της τὸν ἐρεοῦν λαίμοδέτην. Τὰ θυλάκια ἦσαν εὐρέα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Νά, τί ἦλθα νὰ σᾶς φέρω, θεῖε Μπάτς, προσεῖπε· τὸν ἐπλεῖξα διὰ σᾶς αὐτὸν τὸν λαίμοδέτην. Πρέπει νὰ τὸν φορέσετε τὸν χειμῶνα τοῦτον καὶ νὰ δώσετε τὸν παλαιὸν ἰδικόν σας εἰς τὸν γέρον Βρούζ.

— Ἄ σᾶς εὐχαριστῶ μίς Τίνα. Ὅλο αὐτὸ τὸ ἐκάνετε μὲ τὰ μικρὰ δακτυλάκια σας δι' ἑνα γέρον ὡσάν ἐμέ; Εἴσθε πολὺ καλὴ κόρη· θὰ τὸν φορέσω χωρὶς ἄλλο καὶ θὰ τὸ ἔχω καὶ καμὰρι μάλιστα. Αὐταῖς αἱ γαλάζιες καὶ ἄσπρες ρίγαις εἶνε μιὰ χαρά.

— Ναι, καὶ θὰ σᾶς πηγαίνῃ καλλίτερα εἰς τὸ χρῶμά σας παρὰ αὐτὸς ὁ κατακόκκινος. Θὰ τῆς ἀρέσετε περισσότερον τῆς κυρίας Σάρεπ ἅμα σᾶς ἰδῇ μὲ αὐτὸν τὸν καινούργιον λαίμοδέτην.

— Τὸ χρῶμά μου, πονηροῦλα! θέλετε νὰ μὲ περιπαίζετε. Εἶπατε χρῶμα, εἶδατε τί εὐμορφο χρῶμα ἔχει εἰς τὰ μάγουλά της αὐτὴ ἡ κόρη ποῦ ἦλθε εἰς τὸν πύργον, ἡ ἀρραβωνιαστικὴ τοῦ

Ἀντωνίου. Καὶ εἰς τὸ ἄλογο εἶνε πολὺ ὠραία· κάθετε ἴσια ὡσάν ἀγαλμα. Ἡ κυρία Σάρπ μοῦ ὑπεσχέθη νὰ μὲ βάλῃ ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν, ὅταν αἱ κυρίαι θὰ καταβοῦν εἰς τὸ τραπέζι, διὰ νὰ τὴν ἰδῶ καλοενδυμένην. Ἡ κυρία Σάρπ λέγει ὅτι εἶνε σχεδὸν ὠραιότερα ἀφ' ὅτι ἦτο ἡ μιλαίδη εἰς τὴν ἡλικίαν της! καὶ θαρρῶ πῶς δὲν εἶνε πολλαῖς γυναῖκες εἰς τὴν χώραν μας διὰ τὰς ὁποίας ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ τὸ ἴδιον.

— Ναὶ ἡ μὲς Ἐσχερ, εἶνε πολὺ ὠραία, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα διὰ πνιγομένης φωνῆς, συναισθανθεῖσα αὐθις τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἀσημότητα ἐκ τῆς ἐντυπώσεως, ἣν ἡ ἀντίζηλός της ἐνεποιεῖ εἰς τοὺς ἄλλους.

— Ἐλπίζω πῶς εἶνε καὶ καλή, καὶ πῶς ὁ σὶρ Χριστοφόρος καὶ ἡ μιλαίδη θ' ἀποκτήσουν καλὴν ἀνεψιάν. Ἡ Γκριφίν ἡ θαλαμηπόλος μοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε πολὺ ἰδιότροπη εἰς τὰ φορέματά της. Ἀλλ' εἶνε νέα, αὐτὸ θὰ περάσῃ ὅταν ὑπανδρευθῇ καὶ ἀποκτήσῃ παιδιά. Ὁ σὶρ Χριστοφόρος εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος, καθὼς ἐκατάλαβα. Ταῖς προάλλαις μοῦ εἶπε :

— Μπάτς πῶς σοῦ φαίνεται ἡ νέα κυρία σου; Κ' ἐγὼ τοῦ εἶπα: Δέν ἔχω ἰδῆ εὐμορφότερην νέαν ἀκόμη· καὶ θέλω ὁ λοχαγὸς νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένος καὶ νὰ κάμουν εὐμορφὰ παιδιὰ σάν τὴν γυναῖκά του καὶ σάν αὐτόν, καὶ ἡ Ἐκλαμπρότης σας νὰ ζήσετε καὶ νὰ τοὺς ἰδῆτε. Ὁ Οὐόρεν λέγει ὅτι ὁ κύριος θέλει νὰ γείνη ὁ γάμος μιὰ ὥρα ταχύτερα καὶ καθὼς φαίνεται θὰ γείνη πρὶν τελειώσῃ τὸ φθινόπωρον.

Ἐν ᾧ ὁ Μπάτς ὠμίλει ἡ Αἰκατερίνα ἡσθάνθη ὀδυνηρὸν νυγμὸν ἐν τῇ καρδίᾳ.

— Ναί, εἶπεν ἀνεγερθεῖσα, νομίζω ὅτι ὅπως λέγετε θὰ γείνη. Ὁ σὶρ Χριστοφόρος θέλει νὰ τὸν στεφανώσῃ γρήγορα. Ἀλλὰ πρέπει ν' ἀναχωρήσω, θεῖε Μπάτς. Ἡ λαίδη Σέβερελ ἡμπορεῖ νὰ μὲ χρειασθῇ, καὶ ἐκτὸς τούτου εἶνε καὶ ἡ ὥρα τοῦ γεύματός σας.

— Ὅσον διὰ τὸ γεῦμά μου μὴν ἀνησυχῆτε, μὲς Τίνα, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σᾶς κρατήσω ἂν ἡ μιλαίδη σᾶς χρειάζεται. Νὰ μὲ συγχωρήσετε πού δὲν σᾶς ἠγαπήσῃ ὅσον ἔπρεπε διὰ τὸν λαίμοδετόν. Σᾶς βεβαιῶ, εἶνε λαμπρός. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεσθε πολὺ χλωμὴ καὶ λυπημένη, μὲς Τίνα· θαρρῶ πῶς δὲν εἴσθε καλὰ καὶ πῶς ὁ περίπατος αὐτὸς μέσα εἰς τὰ νερά σᾶς ἔβλαψε.

— Ναί, ναί, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα λαβοῦσα τὸ ἀλεξιβρόχιόν της καὶ ἐξελθοῦσα ἐν σπουδῇ. Πρέπει νὰ φύγω, χαίρετε.

Ἀπῆλθε καλέσασα τὸν Ροῦπερτ ἐνῷ ὁ γηραιὸς κηπουρὸς τὰς χεῖρας ἐν τῷ θυλακίῳ κρατῶν ἐθεώρει αὐτὴν καὶ ἔσειε τὴν κεφαλὴν μελαγχολικῶς.

— Ὅσον πάγει τόσο ἀδύνατη καὶ λιγνὴ γί-

νεται, εἶπεν ἐν μέρει μὲν καθ' ἑαυτόν, ἐν μέρει δὲ πρὸς τὴν Ἑσθήρ. Δὲν θὰ μοῦ φανῇ παράδοξον νὰ τὴν ἰδῶ νὰ μαραθῇ σάν ταῖς κυκλαμιαῖς πού ἐμεταφύτευσα. Μοῦ ἐνθυμίζει ἅττι χαριτωμένα λουλουδάκια πού κρέμονται ἐπάνω εἰς τὰ λεπτὰ λευκὰ καὶ τρυφερά στελέχη των!...

Ἡ δύστηνος νεᾶνις ἐπανάκαμψεν οἰκάδε ῥιγοῦσιν ἐν τῇ καρδίᾳ, τὸ δὲ ῥίγος τοῦτο καθίστα ἐπαισθητότερον τὸ ἐξωτερικὸν ψυχῆς. Αἱ χρυσαὶ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἔλαμπον διὰ μέσου τῶν ὑγρῶν κλάδων, τὰ δὲ πτηνὰ ἵπταντο καὶ ἔμελλον τὰ φθινοπωρινὰ των κελადήματα τόσον ἡδέως, ὥστε θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ὁ λάρυγξ αὐτῶν ἐγένετο καθαρότερος, ὡς ὁ ἀήρ, μετὰ τὴν βροχὴν· ἀλλ' ἡ Αἰκατερίνα διήρχετο διὰ μέσου τῆς χαρᾶς ἐκείνης καὶ τῆς καλλονῆς ὡς δυστυχὲς τετραυματισμένον λαγωνικὸν σύρον ἀγωνιωδῶς τὸ μικρόν του σῶμα διὰ συστάδων τριφύλλου μὴ διχχέοντος πλέον εἰς αὐτὸ εὐωδία. Οἱ λόγοι τοῦ Μπάτς περὶ τῆς χαρᾶς τοῦ σὶρ Χριστοφόρου, τῆς καλλονῆς τῆς Ἐσχερ καὶ τῆς προσεγγίσεως τοῦ γάμου, κατέπιπτον βαρέως ἐπ' αὐτῆς ὡς βάρος μολυβδίνης χειρός, ἐπαναφέροντες αὐτὴν ἐκ τοῦ ἀορίστου ληθάργου εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος. Τοῦτο συμβαίνει ἐν ταῖς εὐχερῶς συγκινουμέναις φύσεσιν, ὧν αἱ σκέψεις εἶνε κυματίζουσαι σκιαί, ὑπὸ τοῦ αἰσθημακτοῦ πλαττόμεναι· διὰ τὰς φύσεις ταύτας, αἱ λέξεις εἶνε γεγονότα, καὶ ὅταν δι' ἐτι ἐξελεγχθῇ τὸ ψευδὲς αὐτῶν, ἐπιδρῶσιν οὐχ' ἥττον ἐπὶ τῶν μειδιαμάτων καὶ τῶν δακρύων των.

Ἡ Αἰκατερίνα ὑπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐννοοῦσα ὅτι οὐδόλως μετεβλήθη ἡ ἀτυχία αὐτῆς, ἀλλὰ βαθεῖαν αἰσθανομένη ὀδύνην ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἡ πρὸς αὐτὴν διαγωγή τοῦ Ἀντωνίου ἦτο προσβλητική. Τὸ ν' ἀπαιτῇ παρ' αὐτῆς θωπείας ἐνῷ αὕτη ἡζίου καὶ τόσον δικαίως ἔκφρασιν μεταμελείας ἢ λύπης ἢ συμπαθείας παρ' αὐτοῦ, δὲν ἐσήμαινεν ὅτι ἄκρως τὴν περιεφρόνει;

(Ἐπεται συνέχεια).

Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ὑπὸ V. G. Marshall προξένου ἐν Πάτραις.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Πάντα ταῦτα πιθανὸν νὰ φανῶσιν οὐχὶ λίαν πιστευτά· ὅστις ὅμως ἔχει τὸν καιρὸν καὶ τὰ μέσα νὰ διατρέξῃ τὴν μεγαλοπρεπῆ χώραν τῆς Πελοποννήσου θὰ βεβαιώσῃ οὐ μόνον τὰ ἄνω εἰρημένα ἀλλὰ καὶ τι πλέον. Δὲν πρέπει ὅμως ν' ἀρκῆται εἰς ἐξηγήσεις καὶ πληροφορίας διδομένας ἐν ταῖς μεγάλαις πόλεσι, δέον νὰ μεταβῇ